

Arrest

nr. 151 572 van 1 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 30 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 december 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 5 maart 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.12.2010 werd ingediend door:

M., M. (R.R.: ...)

nationaliteit: Georgië (Rep.)

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het feit dat betrokkens dochters, M. M. (°...) en T. M. (°...) op legale wij in België verblijven; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene verwijst ook naar haar relatie met de heer Z. M. (°... met Belgische nationaliteit). Hierover dient echt opgemerkt te worden dat zij uit de echt gescheiden zijn volgens de uitspraak door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge op 27.12.2010 en overgeschreven op 04.04.2011 te Brussel (akte nr. 1181). Dit element kan zodoende geen buitengewone omstandigheid vormen.

Het feit dat betrokkenes dochters hier naar school gaan, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar M. en T. op legale wijze in België verblijven. Aan hen wordt zodoende niet gevraagd om terug te keren naar Georgië waardoor hun schoolgang niet in het gedrang komt.

Voorts haalt betrokkene aan dat niet verwacht kan worden dat zij alleen terugkeert naar haar land van herkomst en dat haar dochters het zeer moeilijk zouden hebben indien verzoekster zou moeten terugkeren. Hierover dient echter opgemerkt te worden dat verzoekster reeds van 2005 tot en met september 2010 in Georgië verbleef zonder de aanwezigheid van haar kinderen. Bovendien zijn de dochters reeds meerderjarig en kunnen zij steeds terugvallen op hun vader die eveneens legaal in België verblijft. Ook kunnen haar kinderen, indien gewenst, haar vergezellen of komen bezoeken in Georgië.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat verwijzing naar de artikels van het EHRM (samenleven met (groot)ouder en (klein)kinderen, het pleeggezin, het adoptiegezin en ongehuwde samenwoners) betreft: betrokkene toont niet aan op welke wijze dit voor haar van toepassing is indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene van goed gedrag is, geen voorgaande veroordelingen heeft of negatieve contacten met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (betrokkene heeft een vrienden- en kennissenkring uitgebouwd, legt getuigenverklaringen voor en heeft verscheidene taalcursussen Nederlands gevolgd) behoren tot de

gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Deze elementen kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Voorname beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekster op 15 maart 2012.

Op 5 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“In uitvoering van de gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid wordt aan M. M. geboren te (...), op (...),

van Georgische nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 14 APR 2012 (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Voorname beslissing wordt ter kennis gebracht aan verzoekster op 15 maart 2012.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende

vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

Ter terechtzitting stelt de eerste voorzitter de vraag naar de samenhang tussen de bestreden beslissingen. De advocaat van verzoekster betoogt dat zij deze om proceseconomische redenen in één verzoekschrift heeft samengebracht, maar voor elk van de bestreden beslissingen afzonderlijke middelen heeft aangebracht en dat de ene bestreden beslissing invloed heeft op de andere. Tevens stelt de advocaat van verzoekster dat verzoekster woont in de (...) te (...) en dat zij een aanvraag tot wettelijke samenwoning met haar Belgische vriend heeft ingediend en dat deze procedure nog hangende is.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 9 en 9*bis* van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt.

“- Toepassen regeringsinstructies binnen de discretionaire bevoegdheid

Betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) werden er regeringsinstructies uitgevaardigd op 19 juli 2009. Deze instructies werden echter door de Raad van State vernietigd op 9 december 2009.

In een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie lezen we dat zowel het kabinet van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet (stuk 4). Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies dient er geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure aangetoond te worden. De omschreven prangende humanitaire situaties houden een buitengewone omstandigheid in.

Naast de toepassing van de regeringsinstructies blijft de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden.

In casu dient vastgesteld te worden dat de humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt niet op haar waarde wordt beoordeeld. De prangende humanitaire situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, heeft gelijkenissen met enkele van de situaties omschreven in de regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering in België.

Het engagement van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie wordt door de verwerende partij echter te strikt geïnterpreteerd. De verwerende partij past de instructies toe, zonder verdere ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid te laten spelen. Deze strikte toepassing druist volledig in tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid.

De beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid is discretionair en kan bijgevolg alleen casuïstisch worden toegepast. Het uitvaardigen van de regeringsinstructies was een poging om enige rechtszekerheid te bieden aan verzoekers van een regularisatie, maar kan niet leiden dat andere categorieën sowieso verblijfsrecht geweigerd worden indien ze niet binnen het mooi omliggende kader van de instructies vallen.

Duurzame lokale verankering - familiale banden

De twee dochters van de verzoekende partij verblijven reeds lange tijd, meer dan tien jaar, in België. Zij verblijven alhier op legale wijze.

De twee dochters van de verzoekende partij kunnen niet meer rekenen op de steun van hun vader, de heer Z. M., ook al gaat T. M. nog steeds naar school.

De verzoekende partij wenst te zorgen voor haar kinderen. Zij kan dit enkel en alleen op een optimale manier doen, als zij in de nabijheid van haar kinderen kan wonen.

De verzoekende partij wenst haar verblijf te regulariseren, doch is zij niet in de mogelijkheid om tijdens de procedure naar haar land terug te keren. Van de dochters van de verzoekende partij, die een legaal verblijfsstatuut hebben in België, kan niet verwacht worden dat zij mee reizen naar Georgië tijdens de aanvraag tot regularisatie van de verzoekende partij.

"Het is echter niet steeds redelijk verantwoord om van de andere gezinsleden te verwachten om naar het buitenland te verhuizen. De vreemdeling kan politieke, emancipatorische, sociale en taalkundige argumenten inroepen om aan te tonen dat dit redelijkerwijs niet van zijn gezin verwacht kan worden." (Verblijf om humanitaire redenen, Bijzondere banden met België, Recht op een familie- en gezinsleven, zie http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/we_gwii_s.aspx?id=109#evrm)

Er kan niet verwezen worden naar de periode 2005 tot en met september 2010 om te oordelen dat de dochters van de verzoekende partij het niet moeilijk zouden hebben indien de verzoekende partij dient terug te keren naar Georgië. De huidige situatie kan niet vergeleken worden met deze periode uit het verleden. De dochters rekenen op de steun van de verzoekende partij, zij hebben hun moederfiguur in hun nabijheid nodig.

-Duurzame relatie

De verwerende partij argumenteert dat de verzoekende partij, om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15 december 1980.

Deze motivering betekent dat een persoon die een duurzame relatie heeft met personen die legaal op het Belgische grondgebied verblijven zich enkel en alleen kan beroepen op artikel 10 van de wet van 15 december 1980.

Deze stelling kan niet gevolgd worden.

Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende: "Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde."

De duurzame relatie van de verzoekende partij met haar dochters kan aldus wel degelijk in het kader van een regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 worden ingeroepen. De duurzame relatie van de verzoekende partij met haar dochters dient aldus op haar waarde beoordeeld worden, hetgeen de verwerende partij heeft nagelaten.

Dat de verzoekende partij een duurzame relatie heeft met haar dochters kan afgeleid worden uit het gegeven dat de verzoekende partij met T. M. samenwoont (stuk 5).

Gelet op de sterke familiale en emotionele banden tussen de verzoekende partij en haar dochters, zal artikel 8 E.V.R.M. geschonden zijn indien de verzoekende partij naar haar land van herkomst dient terug te keren.

- Besluit

Het kan niet ontkend worden dat de situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, niet kadert in het mooi omliggende kader van de regeringsinstructies.

Het kan echter evenmin ontkend worden dat de situatie van de verzoekende partij wel binnen de geest van de regeringsinstructies valt. namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en een bijzondere band kunnen aantonen met het Belgische Rijk.

De specifieke situatie waarin de verzoekende partij zich bevindt, dient als prangende humanitaire situatie beschouwd te worden, zodat er geen buitengewone omstandigheid dient aangetoond te worden."

4.2. Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan verzoekster tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar betoog opbouwt rond de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

De Raad dient dienaangaande op te merken dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoekster kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

De stelling van verzoekster dat in een nieuwsbrief van de vzw Kruispunt Migratie-Integratie te lezen stond dat zowel het kabinet van de staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid De Block als de directie van de Dienst Vreemdelingenzaken bevestigen dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet en dat het afgesproken beleid zou worden uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekendgemaakt, doen aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat haar in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de *in casu* bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

Verzoekster betoogt dat bij de toepassing van de criteria van de regeringsinstructies geen buitengewone omstandigheden dienen aangetoond te worden en dat de omschreven prangende humanitaire situaties een buitengewone omstandigheid zouden inhouden. Zij stelt verder dat naast de regeringsinstructie de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris aan de orde blijft en gevallen niet omschreven in de instructie op hun waarde moeten worden beoordeeld en worden gemotiveerd. *In casu* zou de humanitaire situatie waarin verzoekster zich bevindt niet op haar waarde beoordeeld zijn. De prangende humanitaire situatie waarin verzoekster zich bevindt, zou gelijkenissen hebben met enkele van de situaties omschreven in de regeringsinstructies en in het bijzonder in het kader van de duurzame lokale verankering in België. Zij betoogt tevens dat het engagement van de staatssecretaris door verweerder te strikt wordt geïnterpreteerd, verweerder de instructies toepast zonder verder ruimte te laten om de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris te laten spelen, dat de strikte toepassing volledig indruist tegen de discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris en dat de beslissingsbevoegdheid van de staatssecretaris discretionair is en bijgevolg alleen casuïstisch. Zij besluit dat het niet kan ontkend worden dat de situatie waarin verzoekster zich bevindt, niet kadert in het mooi omlijnde kader van de regeringsinstructies; dat het evenmin ontkend kan worden dat haar situatie wel binnen de geest van de regeringsinstructies valt, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan de personen die een langdurig verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en een bijzondere band kunnen aantonen met het Belgische Rijk. De specifieke situatie waarin verzoekster zich bevindt, dient als prangende humanitaire situatie beschouwd te worden, zodat er geen buitengewone omstandigheid dient aangetoond te worden, aldus verzoekster.

De Raad herhaalt dat een verdere strikte toepassing van de in de vernietigde instructie vervatte criteria waarbij deze als dwingende regel zouden worden toegepast, strijdig zou zijn met hoger vermelde rechtspraak van de Raad van State. Verweerder stelt geenszins dat situaties zoals omschreven in de vernietigde instructie geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging, doch vrijwaart aldus net zijn discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elk dossier op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Verzoekster geeft aan dat de draagwijdte van de vernietiging door de Raad van State zou moeten worden beperkt tot het feit dat de criteria van de instructie enkel niet mogen worden gehanteerd voor zover ze op een uitsluitende manier worden gebruikt, maar wel nog moeten worden gehanteerd als positieve criteria waarbij “[n]aast de toepassing van de regeringsinstructies [...] de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris aan de orde [blijft]”. De vernietiging door de Raad van State van de instructie heeft evenwel als gevolg dat deze uit het rechtsverkeer verdwijnt en niet langer als een geldige rechtsbron kan worden gehanteerd waaruit de rechtsonderhorige rechten kan putten. Voor zover het betoog van verzoekster er dus op gericht is een toepassing te vragen van de vernietigde instructie, zelfs al is het maar een toepassing die niet op uitsluitende wijze wordt gehanteerd, is dit niet dienstig. Louter ten overvloede wijst de Raad er ook op dat ook niet blijkt welk belang verzoekster er bij heeft te vragen dat de criteria van deze vernietigde instructie alsnog zouden worden toegepast op haar situatie, nu zij ook geenszins concreet aannemelijk maakt dat zij aan een van de hierin vervatte criteria zou voldoen. Zij lijkt dit ook te erkennen, nu zij stelt dat haar situatie “niet kadert in het mooi omlijnde kader van de regeringsinstructies”, maar wel kadert “binnen de geest van” de vernietigde instructies. Uit het gegeven dat haar situatie sterk gelijkend is op of kadert binnen de geest van de vernietigde instructie kan verzoekster op zich geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Verzoeksters betoog dat verweerder de vernietigde instructie zou toepassen zonder zijn discretionaire bevoegdheid nog te laten spelen, vindt geen steun in de bestreden beslissing. Er blijkt niet dat verweerder bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing een strikte toepassing heeft gemaakt van de criteria van de vernietigde instructie of op enigerlei wijze zijn ruime discretionaire bevoegdheid heeft beperkt of de door verzoekster ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf niet op zijn eigen merites heeft beoordeeld.

In de mate dat verzoekster de schending aanvoert van het rechtszekerheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het rechtszekerheidsbeginsel een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel is dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Echter, het rechtszekerheidsbeginsel kan niet dienstig worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Waar verzoekster verwijst naar de duurzame relatie met haar twee dochters die reeds lange tijd en op legale wijze in België verblijven, het schoollopen en waar zij onder meer stelt dat zij niet alleen wenst terug te keren maar bij haar dochters wenst te blijven en dat de dochters het moeilijk zouden hebben, beperkt verzoekster zich tot het herhalen van bepaalde elementen die zij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden aanvoerde en laat zij na de concrete motivering hieromtrent in de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoekster toont evenmin aan dat de huidige situatie niet kan worden vergeleken met de periode uit het verleden.

In zoverre verzoekster betoogt dat de criteria van de vernietigde instructie waarop zij zich beriep alsnog op haar hadden moeten worden toegepast en verweerder had moeten motiveren of zij al dan niet onder deze instructie valt, komt dit betoog er in wezen op neer dat het bestuur alsnog verplicht is toepassing te maken van de criteria in de vernietigde instructie. Dit betoog kan niet worden gevolgd. De Raad herhaalt dat verzoekster geen onwettige handelwijze van het bestuur kan vereisen. Evenmin kan worden voorgehouden dat de criteria verkeerdelijk werden toegepast.

Waar verzoekster aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en betoogt dat de door haar aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen als buitengewone omstandigheden, geeft verzoekster aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch, het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op

de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

Verzoekster verwijst naar artikel 9 van de vreemdelingenwet en betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat een persoon die een duurzame relatie heeft met personen die legaal op het Belgisch grondgebied verblijven zich enkel en alleen kunnen beroepen op artikel 10 van de vreemdelingenwet. Verweerder motiveert enkel: *“Wat betreft het feit dat betrokkens dochters, M. M. (°...) en T. M. (° ...) op legale wijze in België verblijven; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het art. 10 van de wet van 15.12.1980.”* De Raad merkt evenwel op dat het hier een overtollig motief betreft. De bestreden beslissing diende slechts te motiveren over de regelmatigheid of ontvankelijkheid daar er geen buitengewone omstandigheden werden weerhouden in hoofde van verzoekster die haar verhinderen om de aanvraag in het buitenland in te dienen. Omdat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, heeft verzoekster dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Waar verzoekster nieuwe stukken voegt bij haar verzoekschrift, een ‘attest gezinssamenstelling’, wijst de Raad er op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Het attest beschrijft een toestand op 20 maart 2012 en werd voor het eerst voorgelegd bij huidig verzoekschrift. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de stukken die verzoekster nu voorlegt. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens of stukken die dateren van na de bestreden beslissing of die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Deze stukken kunnen dan ook niet dienstig worden aangebracht in het thans voorliggende geschil.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 9 of 9bis van de vreemdelingenwet of van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden weerhouden.

Verzoekster voert tevens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing handelt om een eerste toelating tot verblijf en geen weigering van een voortgezet verblijf zodat er in deze stand geen inmenging is in het gezinsleven van de verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu verwijst verzoekster naar haar dochters die reeds geruime tijd in België op legale wijze verblijven, het schoollopen en stelt dat de dochters niet meer kunnen rekenen op de steun van hun vader; dat zij wenst te zorgen voor haar kinderen en in hun nabijheid wenst te wonen; dat van de dochters niet kan worden verwacht dat zij mee naar Georgië reizen tijdens de aanvraag tot regularisatie van verzoekster; dat de dochters van verzoekster het moeilijk zouden hebben indien verzoekster dient terug te keren naar Georgië, een moederfiguur nodig hebben; dat haar dochter met haar samenwoont en dat gelet op de sterke familiale en emotionele banden tussen verzoekster en haar dochters artikel 8 van het EVRM geschonden zal zijn indien verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster voornoemde elementen heeft ingeroepen in haar aanvraag tot machtiging en in de bestreden beslissing hieromtrent wordt gesteld:

“Het feit dat betrokkenes dochters hier naar school gaan, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar M. en T. op legale wijze in België verblijven. Aan hen wordt zodoende niet gevraagd om terug te keren naar Georgië waardoor hun schoolgang niet in het gedrang komt.

Voorts haalt betrokkene aan dat niet verwacht kan worden dat zij alleen terugkeert naar haar land van herkomst en dat haar dochters het zeer moeilijk zouden hebben indien verzoekster zou moeten terugkeren. Hierover dient echter opgemerkt te worden dat verzoekster reeds van 2005 tot en met september 2010 in Georgië verbleef zonder de aanwezigheid van haar kinderen. Bovendien zijn de dochters reeds meerderjarig en kunnen zij steeds terugvallen op hun vader die eveneens legaal in België verblijft. Ook kunnen haar kinderen, indien gewenst, haar vergezellen of komen bezoeken in Georgië.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Verder stelt de Raad samen met verweerder vast dat de dochters van verzoekster meerderjarig zijn, met de steun van vader een legaal verblijf hebben gekregen en school liepen gedurende meerdere jaren, terwijl verzoekster was teruggekeerd naar haar land van herkomst. Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders gesproken worden indien, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoekster toont deze afhankelijkheid evenwel niet aan. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen haar en haar dochters dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster toont *in casu* dan ook niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar dochters in haar land van herkomst of elders te verblijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met hen zou kunnen samenleven. Indien de dochters van verzoekster haar niet wensen te vergezellen, belet niets hen hun moeder te bezoeken. Dat de dochters van verzoekster op legale wijze in België verblijven, verhindert dit niet.

Verzoekster en de dochters konden, gelet op de illegale verblijfssituatie van verzoekster, ook niet onwetend zijn dat de precaire of onwettige verblijfssituatie van verzoekster tot gevolg had dat het voortbestaan van het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekster in precair en illegaal verblijf een gezins- of privéleven heeft opgebouwd in België, kan geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM gehaald worden (zie in die zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77). De Belgische samenleving kan ook slechts functioneren indien elkeen de democratisch tot stand gekomen rechtsregels respecteert.

In dit verband moet ook worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide vormt om de bestaande immigratieprocedures naast zich neer te leggen en er derhalve geen 'recht op gezinshereniging' zonder meer en als dusdanig bestaat.

De bestreden beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Onder deze omstandigheden valt de eventuele scheiding van het gezin niet onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden (cf. EHRM 20 maart 1991, 15.576/89, Cruz Varas/Zweden; RvS 4 maart 2002, nr. 104.270 en cf. M. VAN DE PUTTE, "Straatsburg gaat vreemd", T.Vreemd.1994, 3-16).

Er kan in dit kader worden opgemerkt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Zoals hoger besproken, kunnen de dochters van verzoekster haar vergezellen of opzoeken.

Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekster of dat op verweerder enige positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om verzoekster toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM dient geen verdere toetsing aan het tweede lid van deze verdragsbepaling doorgevoerd te worden.

Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoekster nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten, blijkt voorts ook niet dat wanneer het privéleven dat verzoekster in België heeft opgebouwd, wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Er moet daarnaast worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Het feit dat verzoekster de omstandigheden anders apprecieert dan de gemachtigde van de staatssecretaris is voorts geen middel waaruit de onwettigheid van de bestreden beslissing zou kunnen afgeleid worden.

Verzoekster toont met haar uiteenzetting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een september tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS